

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

W. MAAS GEESTERANUS, W. F. E. VAN HASSELT,

MEJ. G. TH. VAN OS VAN DELDEN,

A. DE MOL VAN OTTERLOO, L. G. M. BAAS BECKING, J. G. KAM.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

17^e Jaargang.

No. 4.

Donderdag

22 October '14.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,- per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.
— DELFT. —

Inzendingen te bezorgen vóór Maandag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
KOORNMARKT 62.

Inhoud.

De Literaire Wedstrijd en hare Begravenis.

Delftsch Studenten-Corps.

De hoop die werkelijkheid moet worden.

Gedachten en Gedichten.

Vorbij door P. E. W.

Een brief uit het Beton, door Entropie.

Vereenigingsleven.

Vereeniging voor Geschiedenis der Genees-, Natuur- en
Wiskunde.

Vereeniging ter behandeling van 'Ethische en Godsdienstige
Vraagstukken, door E. T.

Correspondentie.

Technische Hoogeschool.

Nieuw Ingeschrevenen aan de T. H. (Vervolg).

De Literaire Wedstrijd en hare Begravenis.

Vorbij is het, zelfs zonder doodstrijd, want nooit is in hen, het leven geweest.

Toen ze ter wereld kwamen, waren ze al gestorven.

Even snikten we, 't was een uiting van een begrijpelijke ontroering.

Wat we zolang gehoopt hadden, wat vele weken onze gedachten had beziggehouden zou nooit werkelijkheid zijn.

Maar gelukkig er waren geen oogenblikken van benauwende angst, dadelijk wisten we het, niets te hopen, voorbij.

En daarna kwam de uitvaart, ook dat verliep kort, geen hinderlijke drukten, alles ineens, vlug . . . de prullenmand stond onder de tafel.

Het eenigst incident werd veroorzaakt door P. de G., zijn grove woorden klonken onbeschoft, banaal, ze bedierven de plechtigheid van onze stemming.

We hebben het reeds laten doorschemeren dat er meerderen waren, maar altijd was 't nog maar een minimum van meervoud, twee waren er, die inzonden.

v. d. M. leverde een lang, o zoo lang uitgerekt H. B. S. opstel en P. de G. was in ieder geval ongemanierd.

Een kwajongensachtige grofheid bedierf 't ook daar waar voordeelige combinaties ons bijna lieten lachen.

Geen van de inzendingen kwamen voor bekrooning in aanmerking en daarom speet het ons zoo, dat een andere eerst ingeschrevene die reeds meerdere bijdragen voor het S.W. zond, hier niet heeft meegedongen.

Wel is het merkwaardig, dat van die velen die zich voor 't eerst inschreven maar vijf waren, die aan de twee deelen van de wedstrijd meededen.

Nu willen we toch hopen, dat dit niet een bewijs is tegen het intellectueele peil van 't nieuwe eerste-jaar en we zullen wachten, om te zien of niet buiten een wedstrijd om, pogingen komen zich te uiten voor die maatschappij, die toch in ieder geval ook door 't eerste-jaar gevormd wordt.

Delftsch Studenten-Corps.

De hoop die werkelijkheid moet worden.

Daar zitten ze nu tegenover elkaar; eerst hebben ze elkaar aangekeken en ze hebben gezocht, toen lieten ze de hoofden zakken, en zoo staren ze naar de vierkanten die in het vloerkleed zijn geweven.

Twee derde deelen van de maand October zijn voorbij gegaan en wat is er in die tijd ingekomen aan bijdragen voor de Almanak.

Maar zie naar de bedrukte gezichten van de aanwezige redacteuren, zie de neerslachtigheid van de menschen die in deze moeilijke omstandigheden veel, heel veel hulp hebben verwacht, die tot nu toe niet geholpen zijn.

Op de vergaderingen van de redactie zitten een kring van begadigde en wijze eere-leden die hard werken om naar hun vermogen de redactie te steunen; op het kantoor van den uitgever wordt gezwoegd om alles tijdig klaar te hebben, de leden van de redactie ze martelen zich bijna en dat alles om de leden van het D. S. C. een goede, goedkoopse Almanak te geven.

En velen onder die leden vertellen dan graag dat zoo'n Almanak nu het werk is van hen, van hen alleen, en dan hebben 90% van de onverlaten er niets voor gedaan.

Wie zich de eer wil geven van een goede Almanak, van een corps dat sterk is moet ook zelf meewerken en anders is hij een klaplooper.

Maar nog is de termijn niet verstreken en niemand hoeft zich nog iets te verwijten, al had ook een ieder zich wat kunnen haasten.

Wel kan het oogenblik komen, dat de aanklacht te rechtvaardigen is, maar tot het laatste zal de redactie hopen; 't is aan de leden van het D. S. C. dat vertrouwen niet te beschamen. En de redacteuren worden beziel met nieuwe levenslust, de hoop wordt een overtuiging, ze zullen geholpen worden.

Eerst heel langzaam schokkend, maar dan in eens snel rijzen de hoofden, de monden rekken zich uit tot grijnzen en weer kijken ze elkaar aan en ze begrijpen, de wanhoop kwam iets te vroeg.

En weer gaan ze naar de Societeit en weer kijken ze of er iets gekomen is voor de Almanak-redactie en — — — weer is er niets.

Gedachten en Gedichten.

Vorbij

Lentedroomen dreven aan op vlugge vleuglen,
En kwamen raaklings aan mijn raam 'vorbij.
Helaas: ik mocht z' aanschouwen van nabij,
Maar moest mijn matelooze lust, dacht ik, beteug'len.

Ze waren van een fijne, broze pracht,
Die mij aan witte vlindervleugels deden denken.
En toen uit bange angst van hen te zullen krenken,
Liet ik hen gaan, verweggaan in den nacht.

Zoo heb ik 't ideaal, dat dichte bij mij kwam,
Uit dwaze vrees verdreven uit mijn leven;
En ben ik eenzaam met mijn leed gebleven,
Omdat ik toen 't geluk niet in mijn armen nam.

P. E. W.

Een brief uit het Beton.

't Is Zondagavond; ik heb „de dag!”
O nooit volprezen betrekkelijkheid aller dingen!

Beste lezer, ik weet dat, in uw hoofd opkomen eenige zinnestjes, gelijkloidend aan bovenstaande, als daar zijn „water bevriesd bij 39 graden” „een lantaarnpaal is ook van gietijzer” enzovoorts.

En toch, beste lezer, even onnoozel als uw gedragen volzinnen zijn, even inhoudsvol is de aanhef van mijn brief.

Een groote, sombere hemel boven, matgroene polder om ons, vóór de vuile gracht, en daartusschen wat slenterende geconsigneerden.

't Is Zondag geweest. Dat beduidt een uitgestorven zijn van ons dierbaar fort, erger dan Delft op zijn vervelendste Zondagmiddag; dat beduidt, dat vijftig menschen hier binnen die wachten moeten blijven, terwijl al de anderen weer even opleven in de ruime wereld; dat beduidt hangen en slenteren van kamer naar keuken, van keuken naar wacht, van wacht naar cantine.

„Ik heb de dag!” Dat wil zeggen: „niets doen, alleen zijn, op het fort moeten blijven.”

En zóó wanhopig sterk grauwt de verveling op je aan, zoo neerhalend en zoo afmattend, dat je nu juist in opstand komt, dat je weer verlangen hebt, ruig en wild naar al dat andere, naar leven.

Als de dagen gaan, aldoor, aldoor opnieuw het graven aan de borstwering, het aardappels jassen en groenten schoonmaken, het projectielen versjouwen en het eten, och dan weet je al niet beter of je bent een goed mensch, omdat je je plicht doet. En met die plichtdoenerij doemel je in, en droomend jaag je een rookende nieuwsgierige weg van een open buskruitmagazijn en slapend is het: „geeft acht! rechts richten, staat!”

Maar nu, nu tergt en kwelt de verveling zoo innig, zoo fijn en gluiperig, dat je in eens weer wakker bent.

Weken al waren we ingedut, maar een stekende Zondag als deze had ons nog niet wakker gemaakt.

Toen lag daar, o zoo gewoon op mijn wolletje op zekeren middag het Studenten-Weekblad.

Nog nooit heb ik met zoo'n sprong mij van het gele papier meester gemaakt.

En in de regels, half gelezen, in de dansende letters tooverden te voorschijn de Binnenwatersloot en 't Oude Delft, — de menschen met koker; het gonzend rumoer in de voorzaal, het stampen van de oliemolen aan den singel, de dreun van den sneltrein; kleuren en beweging en geur van dat oude stadje daar ver; de roode schijn 's avonds op je kamer, de fluitjes in de straat, de kleurige doek van het orgelvrouwtje, en het bleek mozaïk in de gang van het nieuwe gebouw voor W. en S; — Johan zit de servetten uit te zoeken; van den haard komt „Frans, een pijpje en een kolibrie”, en achter klinkt het getik van de biljartballen.

O beste lezer, als ik je eens kon vertellen, hoe vreemd ik naar dat S.-W. heb zitten kijken, hoe in de grauwe fortkamer een warreling van kleuren kwam, hoe ik eensklaps hield van alles, van alles wat julie daar bezit!

Dan greep ik het blad, en las, zonder te weten gulzig en wild.

Nu op dezen Zondagavond ligt weer het S.-W. daar naast me. En met een gevoel van stil zelfverwijt las ik de versjes van Almen Garloff, zoo vaak belachen of versmaad, kwamen zij nu tot me met zachte streeling; de dichter kan niet weten hoe graag ik nu op zijn kamer zou zitten, een groote gebloemde kop warme thee voor me; hoe graag ik, als hêel vroeger, zou willen luisteren naar zijn voorlezen of praten, dat mij als een zachte weldadigheid zou zijn, als

„een lied, zoo zoet van melodie
dat het doet doomen
gedachten, vol melancholie,
vervlogen droomen.”

Maar plotseling, al schrijnend, overvalt mij een beklemming omdat ik niet meer kan, benauwing omdat het volle weg is, omdat ik u allen maar wat kan vertellen, in hakkelende zinnen, van betrekkelijkheid van verlangen, van sleur, van leegheid. Uit dien doemel is het mij, of ik slechts in staat ben tot een wezenlijk iets: en dat is: u toeroepen: leef leef, zie om u heen, weest u bewust van het rijke veelvormige leven dat om en in u daverend gaat.

En schelden zou ik willen, die drommen eerste-jaars, die samen maar één enkel draaglijk versje konden maken, en wakker zou ik willen schudden hen allen, die weer worden

opgeroepen voor *onzen* Almanak; en vechtend, om mij zelf uit den slaap te halen, zou ik ze willen gooien en trappen en slaan, om ze te dwingen, dat zullen zien wat in en om hen gebeurt.

Ik weet, als ze zien, dan zullen zij geven! dan zal opnieuw ons heerlijk studentenleven worden vastgelegd in brokjes verzen en proza, in schetjes, in varia, dan als zij bewust zijn eigen rijkdom, dan moet naar buiten treden, wat door geen drang te houden is.

Begeerig kijk ik uit, om iets te kunnen grijpen van ons oude lage stadje, zooals het door u wordt gezien, tot leven wordt gebracht.

Begeerig wacht ik op uw geven om mijn honger te stillen, om dan eerst, verzadigd en wel u iets te kunnen zeggen van wat in deze ondergrondse woningen nog leeft van 't Delftsch studentenbestaan.

Ik wacht, als de wachter op den morgen.

„ENTROPIE”.

Vereenigingsleven.

Vereeniging voor Geschiedenis der Genees-, Natuur- en Wiskunde.

Wetenschappelijke vergadering op Zaterdag 24 October, des avonds te 7 $\frac{1}{2}$ uur precies, in het Electrotechnisch Laboratorium (Kanaalweg) te Delft.

Agenda: Voordracht van Dr. H. A. Naber, over „De Amsterdamsche Proef van 1789 (onderzoek over de samenstelling van water door Deiman en Paets van Troostwijk).”

Te 8 $\frac{3}{4}$ uur, voordracht van Dr. J. D. van der Plaats, over „De trigonometrische landmeetkunde in de 16^e en het begin der 17^e eeuw, (Gemma Frisius, Stevin, Dou, Snellius).”

Introductie goorloofd.

Het Bestuur.

Vereeniging ter behandeling van Ethische en Godsdienstige Vraagstukken.

Dinsdag 13 October werd dit jaar de eerste lezing gehouden door den heer Felix Ortt, over „Natuurwetenschap en Godsdienst”, voorafgegaan door enkele woorden van den praeses.

„Alvorens het woord aan den spreker, den heer Ortt, te geven, zij het mij vergund een paar opmerkingen te maken. Het bestuur van de Ethische Vereeniging heeft gemeend om niettegenstaande de ongunstige tijdsomstandigheden toch ongeveer het voorgenomen aantal lezingen te houden. Daar wij dit jaar door de mobilisatie een groot aantal leden verloren hebben, doe ik een beroep op de resteerenden om met ons hun best te doen, het oude aantal weer te bereiken en zoo mogelijk te overschrijden. Verder heeft het bestuur gemeend, weer gelegenheid te moeten geven, tot het vormen van clubjes van 6—10 personen, ter bespreking van een boek of onderwerp. Zij die daar aan mee wenschen te doen, worden verzocht op nader te bepalen datum weer hier te komen, om die clubjes te formeeren.

En nu rest mij nog een enkel woord, speciaal voor de eerste-jaars.

„Gij, die hier in Delft aankomt, hebt allen, bijna zonder uitzondering het plan, om in 5 jaren af te studeeren en om behalve dat, min of meer „student” te zijn.

Dat is op zich zelf best, maar mijns inziens totaal onvoldoende.

Er is buiten ons werk en ons plezier nog zoo veel dat roept om oplossing, in ons en buiten ons, dat het mij voorkomt, dat juist op ons studenten, de moreele plicht rust, om ons van die brandende levensvragen op de hoogte te stellen, om later als ingenieur, wat betreft het werk buiten ons, mee te kunnen werken tot een goede oplossing. Wijs me één groep van menschen, die beter in de gelegenheid zijn dan wij, één groep, die rijkere bronnen van intellect en gevoel tot zijne beschikking heeft! En omdat wij die gelegenheid zoo ruimschoots hebben, zijn we *verplicht* haar te gebruiken, om op te groeien niet tot ingenieur alleen, maar ook tot mensch.

O, ik weet wel, ik heb het zelf ook vaak genoeg gehoord, als ik klaagde over gebrek aan belangstelling, dat men graag geneigd is om van studenten te zeggen, „ze zijn nog zoo jong, laat ze nu maar plezier maken.”

Die opvatting, die helaas zeer veel verkondigd wordt, is mijns inziens de meest fatale en onbekookte, die men tegen een student kan uiten. Zeker, jong zijn, dat moeten we, maar is het juist geen heerlijk verschijnsel van jeugd, om zich volop te storten in een stroom van nieuwe en tot nu toe nog weinig gekende levensvragen van allerlei aard en richting, om zich een idee te geven van wat gedacht en gevoeld wordt in de maatschappij en vooral: „om daardoor zich een Ideaal te vormen!” Een ideaal, vast en sterk: „mee willen werken tot verhooging van het „Geluk van Allen”, mee werken om de moeilijke vragen op te lossen, opgroeien om werkelijk te Leven, om Mensch te zijn.

Gij, die hier nu pas aangekomen zijt, grijpt die gelegenheid met beide handen aan, werpt u in den stroom en begint uw studietijd met de schitterende spreuk uit Helmut Haringa: „Ich will ein Krieger sein im Heere des Lichts.”

Hierna gaf hij 't woord aan den heer Ortt.

De meeste menschen onderscheiden nog steeds twee gebieden, de natuurwetenschap en de godsdienst, die ze liefst zoo afzonderlijk mogelijk houden. Ze meenen dat deze met elkaar in strijd zijn en elkaar kwaad doen. Maar dat kan immers niet. Het Heelal is een Eenheid, kan niet anders zijn dan een Eenheid en het onderscheid tusschen wetenschap en godsdienst moet dus alleen liggen in onze beperktheid.

Vroeger geloofden de menschen aan vele Goden, maar toen ze langzamerhand begonnen te voelen, dat er Eenheid moest zijn, is het geloof in één God ontstaan. De groote denkers onder de Grieken en Brahmanen voelden zelfs lang voor dien tijd al het bestaan van een Eenheid. Ook in de wetenschap wordt steeds meer eenheid ontdekt, en hoe langer wij zoeken naar de Waarheid, d. i. de kennis van het Zijn, hoe meer het ons gelukken zal, de Eenheid in 't Al te zien.

Er is echter geen aparte wetenschappelijke en een aparte godsdienstige Waarheid, alleen zou men kunnen spreken van twee verschillende inzichten aangaande de Waarheid.

Toch zien wij nog zoovele en zoo grootte tegenstrijdigheden, dat we telkens opnieuw twijfelen moeten aan iets dat we als Waar voelden. Maar juist deze twijfel is ons geluk, want als we gelooven, wanhopen we niet, doch worden er door aangespoord tot verder en dieper onderzoek, en komen zoo weer een stapje verder op den weg naar de Waarheid. O, ja, 't is makkelijker en rustiger na te praten wat anderen gezocht en gevonden hebben, maar 't is onze roeping zelf te zoeken naar de Waarheid, wij moeten gehoorzamen aan dien drang in Ons.

Een jaar of vijftig geleden ontstond er door de groote vooruitgang der natuurwetenschappen een materialistische levensbeschouwing. Nu begrijpen we hoe moeilijk het toen was, wetenschap en godsdienst in verband te brengen. Veel vragen blijven er, maar nu hebben we 't vredig gevoel op den goeden weg te zijn.

Vroeger bracht men alles terug tot kracht en stof. Sommigen noemden stof den oorsprong van alles, en kracht een eigenschap van de stof, anderen dachten, dat kracht de oorsprong, dus God was en stof gemaakt door kracht.

Tegenwoordig spreken we van energie en massa. Een verklaring geven van energie is moeilijk, evenals van Leven of van God. Men zou kunnen zeggen energie is een grootheid, waaraan het wereldgebeuren gebonden is. Alles wat er gebeurt is in zijn wezen energie-omzetting; nooit kan er energie verdwijnen. Dit noemt men de Wet van Behoud van Arbeidsvermogen. Doordat er echter altijd nevenomzettingen plaats hebben, b.v. van mechanische energie in warmte, gaat er hier op aarde veel energie verloren.

De natuur is democratisch. Er is altijd een streven naar gelijkmaking, naar den meest waarschijnlijken toestand.

Deze wetten hebben altijd bestaan, en toch is er hier nog leven en orde. Dan moet er ook een ordenend, organiseerend beginsel zijn, een wereldgebeuren tegen de verklaring der natuur in, waarvan de openbaring het Leven is.

Zoo hebben we dus de entelechie, de ordenende macht, waarvan reeds Aristoteles voelde, dat zij bestaan moest en haar noemde, „iets dat zijn doel in zichzelf draagt”, en de energie, de werkende macht. Zij zijn onafhankelijk van den tijd, dus eeuwig en gaan tot den grond der dingen; men zou ze kunnen noemen God. De openbaring van God is 't wereldgebeuren.

Er is dus een voortdurende strijd van de entelechie met de ordeloosheid, met het Niet. Wie zal overwinnen? We weten 't niet, maar we nemen hier op aarde waar, een toename in ordening en we voelen 't als onze plicht en roeping mee te helpen aan het werk der entelechie, aan het werk van God.

Vroeger werden zedelijke eischen aan de menschen gesteld door de ethiek, door gevoelens van liefde en heiligheid, nu ook door wetenschap: we moeten streven naar eenheid met wat in wezen Eenheid is. Enkele menschen hadden dit begrepen bij intuïtie. 't Was echter moeilijk in woorden te brengen, en later ontstond verdeeldheid en ging de oorspronkelijke beteekenis verloren.

E. T.

Correspondentie.

Mijnheer v. W. — Een van uw bladvullingen — u zult het wel zien — is geplaatst.

Meer kunt u niet van ons vergen; dat gedichtje met 11 × zoo en dan — maar we kunnen reeds ophouden, uw goede bedoeling weten we al. U hebt maar eens willen zien wat voor gekke dingen de redactie wel plaatsen zou.

Wij vinden de mededeeling van den heer W. H. E. v. G. erg interessant, we moeten evenwel opmerken dat men voor aangelegenheden betreffende de administratie zich tot den heer Waltman moet wenden; ditmaal zal de redactie nog barmhartig zijn en de zaak zelf ter handen nemen.

Technische Hoogeschool.

Nieuw ingeschrevenen aan de T.H.

(Vervolg).

L. M. H. van Gasselt, E.	Oude Delft 56, Delft.
J. J. Kloppert, E.L.	Erasmusstraat 24, R'dam.
C. Ph. Moerlands, A.L.	Dijkweg, Naaldwijk.
J. C. Pannekoek, c.	Bierkade 7a, Den Haag.
K. J. Maquiné, c.	Voorstraat 27, Delft.

Dr. J. Clay zal zijn college aanvangen Woensdag 28 Oct., te 7 uur, in zaal IV van het Hoofdgebouw. Onderwerp: „Inleiding tot de Nieuwe Wijsbegeerte”. Vrij voor alle belangstellenden.

—o—

AFDEELING DER MIJNBOUWKUNDE.

De Voorzitter van de Afdeling der Mijnbouwkunde der Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het ingenieurs-examen, dat zal worden afgenomen in Januari 1915, zich hiervoor schriftelijk hebben aan te melden bij den Secretaris der Afdeling, Professor Dr. H. G. Jonker, vóór 1 December 1914.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in den Technische Boekhandel van J. Waltman Jr. te Delft.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 15 October 1914 No. 16844, Afdeling O, is voor het tijdvak van 16 October 1914 tot en met 31 Augustus 1915 benoemd tot assistent vóór de metallographie aan de Technische Hoogeschool te Delft, L. J. G. van Ewijk alhier.

Adresveranderingen.

Men wordt beleefd doch dringend verzocht eventueele adresveranderingen bij den uitgever, Binnenwatersloot 33, op te geven.

ADVERTENTIEN.

RESTAURANT „HOTEL CENTRAL”.

Voornaamste en meest bekende Restaurant ter plaatse.

Plats du Jour van 12-2 uur.

Diners van 5-7 uur.

RESTAURANT A LA CARTE DEN GEHEELEN DAG.

Aangeboden te RIJSWIJK voor 1 of 2 Studenten:

**Gemeubileerde Kamers
met Slaapkamers.**

Brieven onder No. 6869, Bureau van dit Blad.

OUDE DELFT 120 - DELFT.Uitzending van Diners.Levering van Schotels.

Dagelijks verkrijgbaar de bekende NASSI GORENG.

Aanbevelend,

Oude Delft 120 :: Chr. F. RÜTER.

Aangeboden in een net PENSION te Rijswijk:

**mooie gemeubileerde Zit- en
Slaapkamers.**

Adres A. P. HINZE, Geestbrugweg 24, Rijswijk.

BERICHT VAN HET

RESTAURANT „DE PHOENIX”,

OUDE LANGENDIJK 13.

PLATS DU JOUR,

ook 's avonds van 5—7 uur.

Aanbevelend, L. PENNING.

Restaurant DUYSER.**Binnenwatersloot hoek Phoenixstraat.****Gelegenheid voor CLUB-EETTAFELS.**

Te koop gevraagd:

**een Eikenhouten Bureau-
Ministre.**

Brieven met opgave van prijs, afmeting en nadere omschrijving onder No. 1351 Bureau van dit Blad.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.****A. J. PRINS, Choorstraat 4**

Extra voordeelige aanbieding van

Dictaat Cahiers.RECLAME CAHIERS, 160 bldz. dik.
prima kwaliteit papier, per dozijn f 2,—.**Teekenborden,**

met garantie. Zeer voordeelige aanbieding.

VERKOOP UITSLUITEND à CONTANT.

tegen zeer **lage** prijzen.

Reparatie-Inrichting voor VULPENHOUDERS

Kleermakerij K. MOLENAAR Jr., Voorstraat 20.**Groote keuze Engelsche Stoffen.**1e KLAS WERK.

BILLIJKE CONDITIËN.

CONCURREERENDE PRIJZEN.